

et bestemt Land, men vi ønsker absolut, at Indfødsretten maa være en personlig Statsborgerret ligesom andre, f. Eks. Valgretten.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg takker samtlige ærede Ordførere og det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) for den Velvillie overfor det foreliggende Lovforslag, som de ved de Bemærkninger, de her har fremsat, har givet Udtryk, og som det synes mig lover godt for, at vi fra dansk Side kan naa til paa effektiv Maade at give Bidrag til en fælles nordisk Lovgivning paa de betydningsfulde Omraader, som Lovforslaget angaar. Jeg beder ærede Medlemmer erindre, at dette Lovforslag er blevet til under Samvirken af Repræsentanter for alle 3 skandinaviske Lande, hvis Lovgivning paa Indfødsrettens Omraade har været meget forskellig, og som paa forskellig Vis har Interesser knyttet til denne Lovgivnings fremtidige Udformning, som ikke kan siges at være ganske sammenfaldende. Det har derfor ikke blot voldt Vanskelighed og krævet lange Forhandlinger at naa til det Resultat, som her foreligger, men dette Resultat maa naturligvis ogsaa paa mere end eet Punkt være Udtryk for et Kompromis mellem forskellige Opfattelser. Derfor forstaar jeg i og for sig meget vel, at der kan være Punkter i Lovforslaget, som man ikke finder tilstrækkelig klart affattet, men som det vil være naturligt at underkaste en nærmere Overvejelse i et Udvalg. Dog skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at vi ved Behandlingen af dette Lovforslag vil møde mere afgørende Vanskeligheder ved Gennemførelsen, af principielle Ændringer, end Tilfældet ellers er ved Behandlingen af Lovforslag. Thi principielle Ændringer i det foreliggende Lovforslag berører jo hele Forslagets inter-skandinaviske Karakter og kan paa afgørende Maade gøre det af med den Grundnerve, som gaar igennem det hele: en Tilvejebringelse af en fælles Lovgivning paa dette Omraade for de skandinaviske Lande. Jeg vil derfor gerne, saa indtrængende som jeg formaar, bede det høje Ting om ved de kommende Udvalgsforhandlinger, selv om det her og der kan kræve Resignation fra Tingets Side, ikke at kræve Ændringer af principiel Art gennemført, uden

at det er en uafviselig Nødvendighed under Hensyn til bestaaende Forhold eller fremtidige Forholds Udvikling her i Landet.

Det ærede 16de tingvalgte Medlem (Døcker) mente, at det ikke blot kom an paa, at man naaede til en fælles Lovgivning, men, hvis jeg forstod ham ret, at det var af mindst lige saa stor Betydning, at man naaede til en Praktisering af denne Lovgivning paa Grundlag af ensartede Principper, og deri giver jeg det ærede Medlem ganske Ret. Jeg tror, han har Ret i, at man i vore Nabolande Sverige og Norge er mere varsom, end vi gennem en Aarrække har været, med at tildele fremmede Naturalisation, naar der er en nogenlunde nærliggende Mulighed for, at disse naturaliserede Personer senere kan komme til at falde Samfundet til Byrde gennem Forsørgelse eller Trang til Hjælp paa forskellig Maade. Jeg tror, man i vore Nabolande har taget stærkere Hensyn til vedkommende Personers Forsørgelseevne, til den samfundsgaynlige Virksomhed, som det maatte antages, de vilde kunne udfolde, naar de fik Indfødsret, end vi har gjort her i Landet. Men jeg maa rigtignok sige, at et ikke uvæsentligt Ansvar paa dette Punkt falder paa den høje Rigsdag. Thi medens man baade i Norge og Sverige kan tildele Indfødsret ad administrativ Vej, er det jo her i Danmark overgivet Lovgivningsmagten at naturalisere — derfor er § 5 i Lovforslaget afvigende fra den Form, som denne Paragraf har faaet i den svenske og den norske Tekst, hvilket ærede Medlemmer vil have bemærket —, og det forekommer mig, som nu har haft med et Par Indfødsretsloves Behandling at gøre, at man netop i Rigsdagen er særlig tilbøjelig til at vise Hensyn til saadanne Personer, som vel i Henseende til Opholdets Varighed her i Landet opfylder Betingelserne for at opnaa Indfødsret, men som paa andre Punkter ikke gør det. Ganske særlig synes jeg, man er tilbøjelig til at vise Hensyn til Andragender fra gamle, som ønsker Naturalisation for derigennem at opnaa Aldersrente, opnaa at komme ind paa den sociale Lovgivnings forskellige Omraader, hvor Indfødsret kræves. Her er det virkelig i betydelig Grad Rigsdagen, der maa stramme Fordringerne, og skulde den Tanke, som det ærede 16de tingvalgte Medlem har gjort sig til Talsmand for, vinde Tilslutning i